

на своя родственик. Още същата година идеята е реализирана. Баба Елена остава да живее в къщата. Тя е човекът, който посреща и разказва за сина си на гости от цял свят.

Седем години по-късно се извършва нов строеж на мястото на тази част от сградата, която е била в недобро състояние.

През 1981 г. общината предоставя жилище на сестрата на поета Райна Вапцарова. На Майя и Никола преотстъпва право на строеж върху общински парцел от 750 кв. м, независимо че според тогавашното законодателство не им се полага. Днес на това място е шато „Вапцаров“ – тяхна собственост.

За последното преустройство и разширение на музея са откупени четири други, съседни къщи – Сирлещова, Чучулайна, Фидошева и Рабаджиева. Те са съборени и на тяхно място през 1987–1990 г. е построена новата част на музея. Никой от тези фамилии не е поискал обратно имота си.

80-годишнината на Никола Вапцаров е посрещната с нова експозиция. Ръководител на авторския колектив е Вълчо Радев. Стъписан от наглостта на претенциите за притежание на къщата, известният български режисьор заявява, че ако това се случи, той ще поиска експозицията да бъде свалена.

Когато наследниците завеждат първото си дело, секретарят на общината Никола Баряков заявява: „Вапцаров е изписан на челото на Банско“. Общинарите тогава са избраници на СДС. Сетне идват на власт и други политически сили. Днешният кмет на града е кандидатура на ВМРО. Позицията през всичките 17 години е една и съща.

Макар че музеят е държавна собственост, общината продължава да инвестира в него в името на пълноценната му работа.

Не всички наследници ди искат дела

Делото от 1992 г. в окръжния съд в Благоевград се отлага на два пъти заради привличане и на другите наследници – дъщерите на Райна Вапцарова – Мария и Елка, които до този момент не са претендирали. За Бойка Вапцарова, съпруга на поета, ищите изобщо не споменават. Чрез медиите тя моли уважаемия съд да отсъди завинаги къщата на Вапцарови да остане музей „заради светлата памет на големия български поет, признат и тачен с любов в България и света“. Не съм получила и не съм желала нито лев през 1952 г. и сега не желая да получа нито лев при реституцията от 1992 г., пише жената, чиято любов с поета беше призната за най-вълнуващата на XX век от зрителите на Българската национална телевизия.